

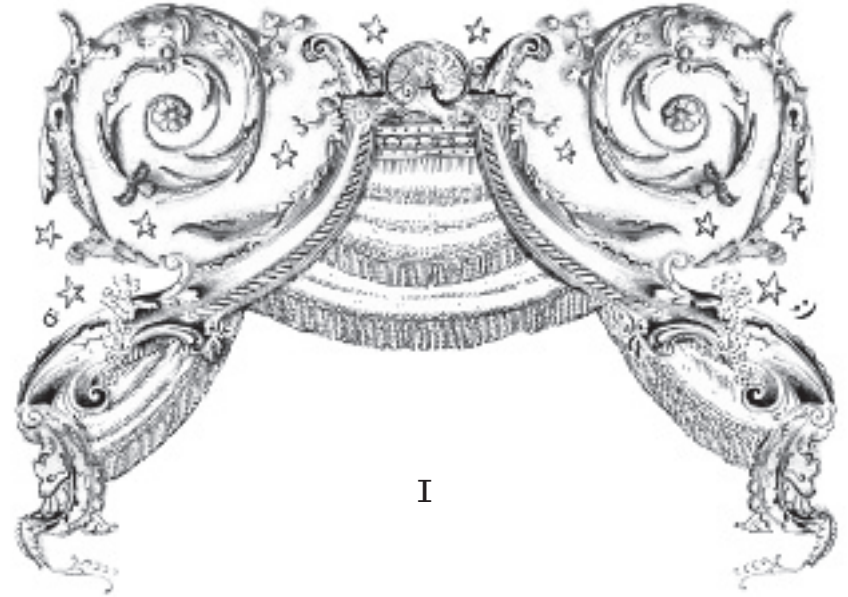

ISBN 978 90 00 39232 2
ISBN 978 90 00 39233 9 (e-book)
NUR 283
© 2024 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Joke Reijnders
Illustraties: Sophie Pluim, met tekeningen van Bep von Meijenfeldt
Omslagbewerking: Marieke Oele
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

‘Ik weet dat je er bent,’ fluisterde ik. En daarna zei ik nog een keer: ‘Ik weet dat je er bent.’

De avond begon met een storm.

Vroeger was ik bang voor de stormen die ons huis lieten kraken, kreunen en zuchten, en voor de wind die dreigementen naar de bewoners loeide. Toen ik klein was, verborg ik mij achter mijn kinderjuf Nana en drukte mijn gezicht tegen de donkerblauwe stof van haar uniform. Toen ik daar te groot voor was, verstopte ik me onder mijn dekens, mijn handen tegen mijn oren gedrukt om de storm buiten te sluiten.

Later maakte ik me er niet meer druk om en bekeek ik ze rustig vanachter mijn zolderraam. Ik had er al zoveel meege maakt.

De zolder lag op de bovenste etage van ons huis, naast de kamers voor het personeel. Je kwam er via een simpele houten trap. Boven aan de trap was de overloop. Daar kwamen vier deuren op uit. De eerste drie deuren leidden naar de personeelsvertrekken: kleine kamers met elk twee bedden en twee kasten, en in het midden van de kamer een tafel met een lampetstel, dat bestond uit een schaal en een kan water, om je te wassen. De kamers voor het personeel bevonden zich direct onder de balken. De vloeren waren van ruwe planken en niet van mooi parket, zoals op onze etages.

Links van de personeelsvertrekken was de zolder, een ongemeubileerde ruimte die gebruikt werd voor de opslag van spullen. De reiskoffers van mijn ouders hadden er vroeger bijvoorbeeld altijd gestaan en er stonden wat portretten, gemaakt door schilders die niet meer in de mode waren, en van voorouders van wie niemand eigenlijk meer precies wist wie ze waren.

En dus had ik de zolder in gebruik genomen.

Niemand miste me als ik naar de zolder verdween. Ik was dan wel het oudste kind, maar omdat ik een meisje was, was ik ook het minst belangrijke kind. Prosper was de eerste die de familienaam zou doorgeven en iedereen die mijn peuter-tweelingbroertjes Archibald en Samuel zag, kon niet anders dan van hen houden en ze liefkozend in hun mollige beentjes knijpen. Mijn ouders hadden maar liefst drie stamhouders, van wie er twee ook nog eens ronduit aanbiddelijk waren.

Maar geen van deze stamhouders kwam ooit op zolder. De tweeling kon de trap nog niet zelfstandig op en Prosper was liever buiten om vlinders en insecten te vangen.

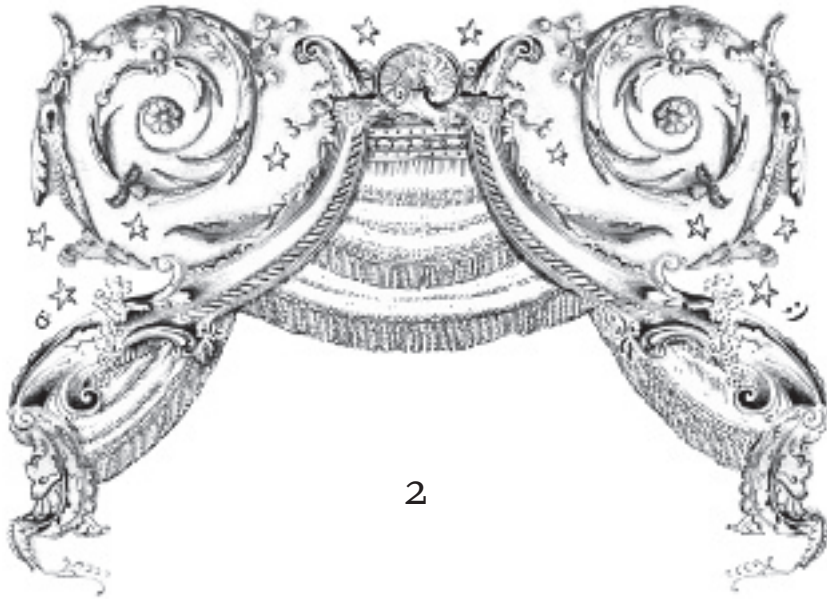
Het personeel vermeed de zolder zoveel mogelijk. Volgens Marie, een van de dienstmeisjes, spookte het er en hoorde ze er 's nachts gejammer.

'Onzin,' zei Nana. 'Het zal een kat zijn geweest die door het zolderraam naar binnen is gesprongen, de ruimte verkende en daarna mauwde omdat hij de uitgang niet kon vinden.'

Ik vond het prima dat niemand op de zolder kwam. Ik nam een kussen en een deken mee uit de linnenkast, zodat ik me met een boek kon installeren in een oude stoel bij het raam. De zolder was mijn rustige, veilige haven.

Tot vanavond.

Ik las het papiertje in mijn handen nog een keer: 'Ik weet dat je er bent...'

2

Van mijn moeder mocht ik niet op de zolder komen omdat het er stoffig was en we genoeg ruimte hadden om ons te vermaken op de andere etages van ons huis. Maar ik was liever op zolder dan in de salon of in de kinderkamer; ik was er zelfs liever dan in mijn eigen slaapkamer. Het was de enige plek waar het rustig was – iets wat ik toen nog heel belangrijk vond. Overal en altijd waren er mensen in ons huis: een dienstmeisje was in de weer met stofdoeken of haalde de zilveren kandelaars uit de eetkamer om ze te poetsen, Prosper probeerde te ontsnappen aan zijn onderwijzer, een knecht haastte zich naar de vertrekken van mijn vader om hem te helpen zich te kleden voor het diner, de butler gaf orders aan knechten en dienstmeisjes, Nana rende de trap op naar mijn huilende peuterbroertjes, juffrouw Emilie, mijn gouvernante, haalde een boek van haar eigen kamer om me een aquarel

van een haas van een bekende schilder te laten zien voor mijn lessen, mijn moeder was op weg naar de keuken voor haar bespreking met de kok... In bijna elke ruimte was wel iemand of was net iemand geweest.

In de zomer was het nog drukker in huis. Vanaf april begonnen de bezoeken. Familie, vrienden en soms zelfs de vrienden van vrienden kwamen langs en logeerden bij ons. Sommigen bleven een paar dagen, anderen weken of zelfs maanden.

Aan de meeste bezoeken had ik niet zoveel. Het waren voornamelijk vrienden van mijn ouders die op bezoek kwamen. Wij als kinderen waren netjes aangekleed bij de ontvangst, we informeerden beleefd hoe de reis was geweest, beantwoordden de vragen over onze gezondheid en hoe oud we nu waren, lieten ons in onze wang knijpen en vervolgens moesten we terug naar de kinderkamer en vergaten de volwassenen dat we bestonden.

Er waren ook bezoeken waar ik erg naar uitkeek. Bijvoorbeeld als grootpapa en grootmama bleven logeren. Grootpapa en grootmama namen Prosper en mij vaak mee uit. In de zomer gingen we regelmatig met de koets naar de boulevard van de badplaats waar mijn vader ons huis had laten bouwen – iets wat we nooit met Nana deden, omdat Nana niet van de zee hield. Vanaf de boulevard zag je de door paarden getrokken badkoetsen, waarin de baders zich omkleedden in een badkostuum voordat de koetsen ze naar de zee brachten om te zwemmen. Bij elke wandeling over de

boulevard vroeg ik aan grootpapa of ik ook mocht zwemmen, maar grootpapa wilde er nooit van horen. Hij wees op de heren die tactisch opgesteld met verrekijkers de baders bespieden en zei dat hij me daaraan niet zou blootstellen – waarbij het woord ‘blootstellen’ natuurlijk voor een enorme giechelbui van Prosper zorgde. Bovendien kon ik niet zwemmen, zei grootpapa, die Prosper negeerde. Ik zei dat ik dat vanaf de boulevard ook nooit zou leren, dat ik een keurig badkostuum met lange mouwen zou dragen, dat er een scherm voor me zou kunnen worden geplaatst als ik het water in ging zodat ik uit het zicht zou zijn van de heren met verrekijkers, maar grootpapa bleef bij zijn standpunt. Hij speelde zijn troefkaart uit: zwemmen was niet damesachtig.

Ik kende maar liefst drie dames die zich af en toe naar de zee lieten brengen en daar een halfuurtje in het water rondspetterden en -dobberden. Zelfs barones Serafina Lasalle ging in het seizoen elke dag naar zee om te zwemmen, en zij was de deftigste dame die ik kende. Als zij zwom, waarom zou ik dan niet mogen?

Maar grootpapa was een ouderwetse heer. Een dame liet niet zien wat zich onder haar kleding bevond en had ik enig idee wat er gebeurde met een nat badkostuum? Dat plakte aan een lijf en toonde zo alle vormen.

‘Maar ik heb helemaal geen vormen!’ zei ik.

Grootpapa sloot geschokt zijn ogen. Dat was geen gespreksonderwerp voor een meisje met haar grootvader. Het was uitgesloten dat zijn kleindochter zich in een badkostuum

zou vertonen en ook maar een teen in het water zou steken. Einde van de discussie.

En dus flaneerden wij over de boulevard, grootmama en ik met parasols, terwijl ik verlangende blikken wierp naar de zee, waar regelmatig opgewonden kreten vandaan kwamen als iemand een paar slagen zelfstandig had gezwommen of kopje-onder was gegaan in de golven.

De allerbeste bezoeken waren die van oom Cedric, een heel goede vriend van mijn moeder en daarom ook mijn peetvader. Van jongs af aan had ik hem ‘oom’ genoemd in plaats van ‘meneer’; voor mij was hij een familielid, van wie ik meer hield dan van de broer van mijn vader en zijn gezin.

Oom Cedric en mijn moeder kenden elkaar al jaren en hadden vroeger dezelfde tekenleraar gehad. Vanaf het moment dat iemand tubes met verf had uitgevonden, hadden mama en oom Cedric die meteen gekocht en gebruikt. Nu hoefden ze niet meer in een atelier te blijven, maar konden ze hun verf en schildersezels mee naar buiten nemen en aan de rand van een vijver, in een weiland of onder een boom schilderen.

Elke zomer zette oom Cedric de woonwagen die hij zelf had getimmerd en die hij als atelier gebruikte ergens in onze tuin. Daar schilderde hij van ’s ochtends vroeg tot het tijd was voor de avondmaaltijd. Af en toe voegde mijn moeder zich bij hem en schilderden ze weer samen. Aan het einde van de zomer vertrok oom Cedric weer naar zijn huis in Parijs.

Voor mijn elfde verjaardag had oom Cedric een portret van mij gemaakt. Ik zat voor de treurwilg bij de vijver, droeg een witte zomerjurk en had een strooien zomerhoed met een blauw lint op mijn hoofd. Je kon het hengsel zien van de mand die ik bij me had en waarin ik bloemen had verzameld, die ik later onder een stapel boeken zou drogen en vervolgens in een album zou plakken. Mama gaf het portret een ereplaats in de salon, tegenover de haard, waar het goed tot zijn recht kwam tegen de muren van blauw behang met boeketten van gele bloemen.

Bijna elke dag zocht ik oom Cedric op in zijn atelier. Zodra ik op de deur klopte, legde hij zijn palet en verf weg. We maakten samen wandelingen, waarbij hij me de verschillende vogels leerde herkennen en onderweg verzonnen we samen de meest fantastische verhalen. Het begon met het verhaal van Assepoester dat ik had gelezen en dat ik aan hem vertelde. Maar halverwege kon ik me de details niet precies meer herinneren, dus verzoon ik ze. Ik gaf de muizen in het verhaal een eigen kasteel om in te wonen, de feeënkoningin kreeg een jurk waar de sterren van af schoten als ze zich bewoog, en toen Assepoester en de prins in de koets naar hun kasteel reden, juichten de bomen en wuifden ze met hun takken.

Elke wandeling was een avontuur. Oom Cedric en ik zakte de rivier af met een boot die we van een krant hadden gevouwen en ontdekten een eiland waar kinderen de baas waren. We ontmoetten de prinses van de raven en hielpen om haar ontvoerde hond terug te krijgen. Terwijl we thee

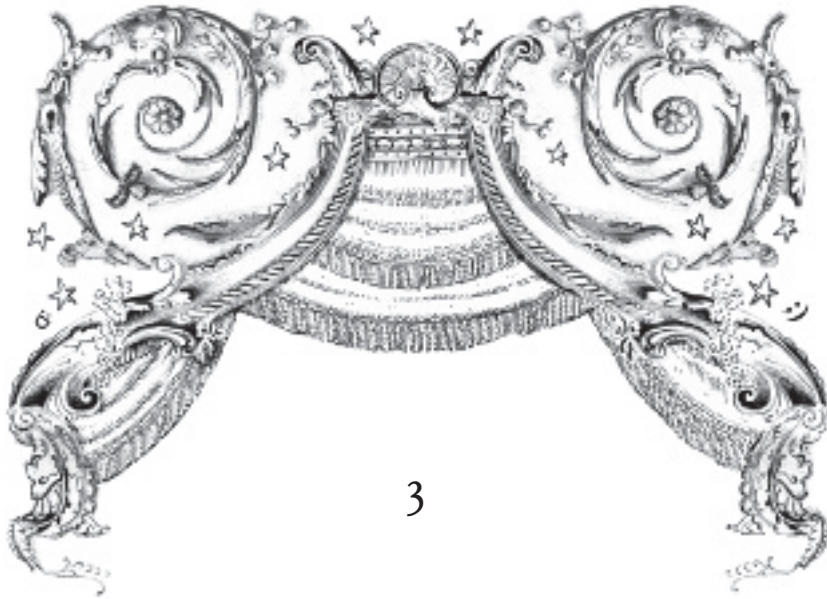
dronken in een prieeltje in een tuin nadat we net waren ontsnapt aan een tijger, zagen we een luik in de vloer. Dat luik was de ingang van een geheime tunnel, die uit bleek te komen in een door een draak bewaakte goudmijn.

De rest van de wereld had alleen aandacht voor mijn broertjes: zij waren immers degenen die de familielijn konden doorzetten. Omdat ik een meisje was, was ik niet interessant. Zelfs Nana, van wie ik vreselijk veel hield, besteedde meer aandacht aan Prosper en de tweeling dan aan mij. Als ik iets had gemaakt, kreeg ik hoogstens een schouderklopje. Als Prosper, Archibald en Samuel iets onbenulligs deden, was het alsof Nana een nieuw wereldwonder had ontdekt.

Maar oom Cedric had aandacht voor mij. Overdag dan. 's Avonds en bij de middagmaaltijden die we samen gebruikten, was hij weer een volwassene en gingen de gesprekken over mijn hoofd heen. Ik zat de maaltijd geduldig uit en wachtte tot ik weer kon ontsnappen naar mijn zolder.

Mijn zolder. Mijn fijne, veilige zolder waar nooit iemand kwam en waar alles zijn eigen plaats had – en waar ik nu stond met dat briefje in mijn handen.

‘Ik weet dat je er bent.’

Ik had gekeken naar het ballet van de takken in de bomen tegenover mij, die bij elke windvlaag dichter naar de grond leken te buigen, maar daarna weer triomfantelijk opsprongen. De wind loeide teleurgesteld langs het huis, beukte tegen de muren en vond zoals gewoonlijk toch ergens een kier of een spleet om naar binnen te dringen. Dus toen de zolderdeur achter mij openging, besteedde ik er niet veel aandacht aan. Het was gewoon de wind en iemand zou de deur vanzelf wel weer een keer dichtdoen.

Maar toen de houten vloer begon te kraken, bleef ik als bevroren zitten.

Dit was... vreemd.

Dit was... anders. Het klonk niet alsof de deur door de luchtdruk was opengesprongen, maar alsof iemand hem langzaam had opgedaan, compleet met piepende scharnieren.

Ik kon me niet herinneren wanneer de deur zo was opengedaan.

En bovendien... Het kraken van de vloer klonk zacht. Ritmisch. Alsof er iemand liep.

Plotseling voelde ik me heel klein in een immense ruimte. Klein en kwetsbaar.

Het kraken stopte.

Langzaam draaide ik mijn hoofd weg van het ballet van de takken. Toen drukte ik geschrokken een hand tegen mijn mond en smoorde een gil.

Er stond een vreemd meisje op mijn zolder.

Ik probeerde uit alle macht geen oogcontact te maken. Als ik net deed alsof ik er niet was, zou ze me misschien niet zien. Het was een tactiek die ik altijd probeerde als Nana en ik langs de honden wandelden van de boerderij die een eindje verderop aan een landweg lag, hoewel het de ene keer beter werkte dan de andere (en nu ik erover nadacht kon dat best eens te maken hebben met het feit of de honden dan wel of niet in de buurt waren). Ik verroerde me niet, maar hield de indringer vanuit mijn ooghoeken in de gaten.

Het meisje zette weer een paar passen voorbij de zolderdeur. Bij elke stap kraakte een plank. Ik drukte me tegen de muur en dacht aan ons dienstmeisje Marie en aan het gejammer en de voetstappen die zij 's nachts had gehoord.

Het meisje nam de zolder in zich op, draaide zich zonder